

ПІСНЯ ПІСЕНЬ.*

¹ Нехай він цілує мене поцілунком уст своїх!
Ласкавість бо твоя над вино солодша.

² Любими пахощами пахне імя твоє, наче миро розлите, тим то дівиці тебе улюбили.

³ Притягни мене 'д собі, — ми побіжимо за тобою;
царь запровадить мене в палати свої, — будемо захвачуватись і радіте тобою, ласку твою над вино вихваляти; — о, не помилилися тим, що влюбили тебе!

⁴ Дочки Єрусалимські! я смуглява собі, та гарна,
мов ті намети Кеदारські, мов килими в Соломона.

⁵ Ви не дивітесь, що я смуглява, — се сонце мене осмалило: Сини матері моєї погнівались на мене,
заставили мене стерегти виноградник, — власного ж виноградника я не стерегла.

⁶ З'ясуй же, душі моїй любий: де ти пасеш? де
о півдні опочиваєш? чом блукатись мені коло отар
товарішів твоїх?

⁷ Як сього ти не знаєш, найкрасша між жінчинами,
то йди слідом за вівцями й паси кізлята твої уз шатер,
що пастухи собі понапинали.

⁸ Ти, моя любо, в мене, мов та кобилиця в колесниці
в Фараона, (згорда виступаєш).

⁹ Прегарні щоки твої в ланцюжках, шия в тебе у
коралях;

¹⁰ Ланцюжки золоті зробимо тобі з срібними
кропками.

¹¹ Доки царь був за столом своїм, видавав нард мій
пахощі свої.

*

: Т. є над піснями. Оспівана тут тісна зв'язь між Богом а людьми — між Христом і його церквою.

12 Милий мій — мов китиця мирри, у мене на грудях,

13 Милий мій у мене — мов гроно кипрове в виноградниках Енгадських.

14 Гарна ти, моя мила, о, яка ти гарна! очі в тебе гулубині.

15 А ти, мій любий — прехороший, уродливий! а постеля наша — мов трава зелена;

16 Кривля домів наших — кедри, криша — кипариси.

2

1 Я нарциз, Соронська квітка, я лилія долиняна!

2 Що лилія між тернами — те мила моя між дівами.

3 Яблоня між деревами лісними — се мій милий між молодиками. В холодку під нею люблю седіти мені, овочі її солодкі піднебінню мойму.

4 Він увів мене в дім веселої гостини, а стяг його надо мною — любов.

5 Покріпіть мене вином, осьвіжіть мене яблуками: від любови знемогаю.

6 Ліва рука його під головою в мене, правою мене він обнімає.

7 Заклинаю ж вас, дочки Ерусалимські, на серни й олениці польні, не будіть, не розрухуйте милої моєї, аж доки їй вгодно!

8 Се голос любого мого! ось, він йде, скаче через гори; перескакує узгірря!

9 Бо ж мій милий — мов той сугак, мов той олень молоденький! Глянь, стоїть він за стіною в нас, у віконце зазирає, і кріз крати поглядає.

10 Ось мій любий говорить до мене: Встань, моя ти мила, вийди, прекрасна моя!

11 Вже зима минула, дощі перестали;

12 Квітки вбірають землю; час пісень настиг; в лугах наших голос горлиці чути;

13 Завязки фіг показалися на фіговині; виноград зацвів і дише любим своїм цвѣтом. Уставай, моя ти люба, вийди, пишна вродо!

14 Голубко моя в росколинах скелі, схована в дупловині! покажи мені лице твоє, дай голос твій почути; голос твій такий солодкий, образ твій такий принадний!

15 Ловіть нам лисиці, молодії лисинята, що псують наш виноградник, — виноградник у цвѣту наш!

16 Мій любий мені належить, а я йому; він пасе серед лилій.

17 Покіль день холодом дише, тїнь не простяглася, ти знов вернися; будь скорий, як серна, як молодий олень на розпадених горах.

3

1 У ночі на ліжку в себе я того шукала, кого серце моє любить, й не знайшла, шукавши.

2 Схоплюся ж я та метнуся, в городі шукати по улицах та майданах, кого серце любить; шукала, та не знайшла його.

3 Стріла вартових, що місто по ночі обходять: Чи не бачили того ви, кого серце любить?

4 Ледві з ними розминулась, аж і знайшла того, що серцем полюбила; захопилась його й не пустила, аж привела його в господу матері моєї й у свѣтлиці до тієї, що мене вродила.

5 Заклинаю ж вас, дочки Єрусалимські, на сугаків і серен, не будіть і не тривожте милої, аж поки сама вона схоче!

6 Хто сеся, що від степу йде, наче б окурювана стовпами диму з мирри й кадила, з порошоків в крамницях?

7 Глянь! се ж ліжко Соломона: шість десятків силачів кругом його з хоробрих в Ізраїлі;

8 Всі з мечами, з'учені до бою; у кожного меч при боку, про безпеку в ночі.

9 Переносне лігво построїв собі царь Соломон з дерева з Ливану;

10 Срібні стовпці, золоті поруччя, посідок з пурпурної тканини, вся середина прибрана з любовю дочок Єрусалимських.

11 Пійдїть, дочки Сионські, подивітесь на царя Соломона в вінці, яким увінчала його мати в день подружжя його, в день радості серцю його.

4

1 Гарна ти, моя мила, о, яка ж ти гарна! очі, неначе в голубки, під кучерями в тебе; волоссе в тебе — ніби стадо кіз, що сходять із гори Галаадської;

2 Зуби в тебе — мов отара острижених овець, що з купелі виходять, а в кожної близнята, і нема між ними неплідної.

3 Губи в тебе — пурпурова стрічка, а уста принадні; ніби половинки гранатового яблука — щоки твої під кучерями в тебе;

4 Шия твоя — се вежа Давидова, построєна про зброю: тисячі щитів висять на ній — щити самих сильних;

5 Дві соски твої — мов близнятка в молодій серни, що між лиліями пасуться.

6 Покіль день холодом дише, тїнь не простяглася, вийду я на гору мирри, на узгірря кадила.

7 Вся ти гарна, моя мила, нема в тобі скази!

⁸ Зійди ж, подруго, за мною з Ливану; йди зо мною з Ливану! сьпіши з верхівя Амани, з верхівя Сенира й Єрмону, від леговищ левів, із гір, де рисі!

⁹ Зранила ти серце моє, сестрице-подруго! взяла єси серце моє поглядом єдиним, одним намистом на шиї твоїй!

¹⁰ Що за любі ласки в тебе, сестронько-подруго, ласки твої над вино солодші, а пахощі мастей твоїх над усі пахощі!

¹¹ В тебе з уст, подруго, капле мед, як з крижки; мед і молоко в тебе з язика стїкає, а пахощі одеж твоїх — пахощі Ливану!

¹² Обгороджений сад — сестра моя люба, замкнений город, під печаттю криниця;

¹³ Росадники твої — се сад гранатових яблук, роскішного плоду, кипер вкупі з нардом;

¹⁴ З шафраном там нард, цинамон там із нардом; мирра там і алой з усіма пахощами;

¹⁵ Джерело саду — колодізь води живої й потоки з Ливану.

¹⁶ Піднімись, північний вітре, прилети, полуденнику, повій на сад мій, нехай поллються пахощі його! —

5

¹ Нехай прибуде милий мій у сад свій, нехай споживає солодкі овощі в йому! — Ось і прийшов я в мій сад, моя сестро, моя ти дружино; набрав мирри з пахощами моїми, з'їв крижку з медом моїм, напився вина мого, запив його молоком моїм. Смакуйте ж і ви, друзі, пийте й їжте вволю, мої ви любі!

² Сплю я, та серце в мене не спить; ось голос милого! він у віконце постукує: Відчини ж мені, сестро моя, дорога моя, голубко моя, чиста моя! Вся

голова в мене росою припала, кучері мої — нічними краплями.

³ Я роздяглась уже, — як знов одягатись? я ноги помила, як же їх валяти?

⁴ Милий мій крізь дірку руку просунув, і вна́нтро моє зворушилось од сього.

⁵ Я встала, відсунути милому засов, а з моїх рук покапала мирра, і з палців моїх капала мирра на ручки замку.

⁶ Я відчинила любому мойму, аж се милий відвернувся і зникнув уже. А в мені ж і дух завмер був, як він говорив! Кинусь тоді шукати, — ніде не знаходжу; стала кликати, — та не озиваєсь до мене.

⁷ Стріла мене сторожа ув обході міста: побили мене, зранили мене, здерли з мене намітку ті, що стерегли муру.

⁸ Ой заклинаю ж вас, дочки Ерусалимські: стрівши мого милого, скажіте йому, що гину з любови.

⁹ Чим же твій любий всіх любих переважає, ти, уродлива проміж усіма дівоньками? Чим се дорогий твій лучший над інших, що ти про його так нас заклинаєш?

¹⁰ Любий мій — білий, і румяний, красший за десять тисяч інших;

¹¹ Голова в його — чисте золото; кучері філясті, а чорні, як ворон;

¹² Очі в його — чисті, мов голуби, що при потоках водних, наче в молоці скупані, сидять щасливі.

¹³ Щоки його — цвітник пахущий, грядочки принадного зілля; губи — мов ті лилії, що капле з їх мирра;

¹⁴ Руці його — мов з золота уточені, в хризолити оправні; тіло — його — наче слоно́вая кість у сапфірах;

¹⁵ Нозі — стовпи мармурові, поставлені на золотих

підніжках; вид же його, як Ливан; величен, як кедри;

¹⁶ Уста в його, — се самі солодощі, а весь він — любощі. От, хто мій милий, от, хто друг мій, дочки ви Єрусалимські!

6

¹ Де ж твій милий подівся, ти, найуродливіша між жінчинами? Куди пішов твій любий, щоб нам із тобою його шукати?

² Він у саду в себе ходить, в цвітнику пахущім, він залюбки попасає проміж лиліями.

³ Милий мій належить мені, а я милому, — тому, що в лиліях попасає.

⁴ Гарна ти, моя любко, неначе та Тирса, мов Єрусалим принадна, а грізна-поважна, як військо, під стягом стоюче.

⁵ Одверни від мене очі, — мене вони зворушують!

⁶ В тебе волос — мов отара кіз, що сходять із Галааду; зуби в тебе — наче овець стадо, що з купелі виходить, а в кожної близнята, й нема між ними неплодної;

⁷ Ніби половинки яблука-гранати щоки твої під кучерями в тебе.

⁸ Шістьдесять цариць сяє, вісімдесять бранок, а дівчат безліч,

⁹ Та вона єдина, голубка моя, чистая моя; єдина вона в матері своєї, вибрана зпроміж усіх, що вона зродила. Побачили її дівчата, й стали вихвалити; цариці й бранки — усі величали.

¹⁰ Хто ж се, що, мов зоря, зазорилась, гарна, як місяць, а ясна, як сонце, грізна, мов військо під стягами?

¹¹ Я зійшла в сад оріховий, подивитись на зелень в долині, поглянути, чи вже розвилась лоза виноградна, чи зацвили яблоні гранатові?

12 Не знаю, як завела мене душа моя, д колесницям значних у народі мойму.

7

1 Оглянься, оглянься, Суламито; оглянься, оглянься, щоб нам глядіти на тебе! — Що вам дивитись на Суламиту, мов на хоровод Манаїмський?

2 Що за прегарні ноги твої в сандалах, ти, знатного батька дитино! а круглота твоїх стеген — неначе намисто, уроблене руками мистецькими;

3 Пуп у тебе — се круглоточена чаша, повна по всяк час вина запашного, стан же в тебе — стіг пшениці серед лилій;

4 Соски твої — се двойнята в серни;

5 Шия твоя — наче вежа з слонової кості; очі в тебе — ставки Гесбонські коло воріт Батрабимських; ніс твій — мов вежа в лісі Ливанським, обернена д Дамаску;

6 Голова твоя — мов Кармель, волос на голові в тебе — мов пурпур, кучері твої — й цареві дивовижа.

7 О, яка ж ти хороша, яка ти принадна, моя любко, твоїм цілим видом!

8 Стан твій — неначе пальма, груди ж твої — мов би винні грони.

9 Думаю: вилізу на пальму, вхоплюся за вітте, а груди твої будуть мені за грони винні, і запах із ніздер твоїх, — як би від яблук;

10 Та й уста твої, як вино найлучше. — Воно тече право до милого мого, й солодить уста утомлені.

11 Я належу до друга мого, він лине серцем до мене.

12 Ходи ж, мій любий, підемо в поле, жити мемо в селах;

13 Вранці рано вийдем у виноградник, оглянемо, чи вже розвилась лоза виноградна, чи овоц завязався,

чи в цв'їту вже гранатові яблоні; там ти моїх ласк дознаєш.

¹⁴ Пахнуть вже там мандрагори; у дверей наших всякі що найлучші плоди, нові й давні; все те я надбала про тебе, мій любий.

8

¹ Ой коли б же ти був мій братік рідний, що зо мною ссав груди в матері моєї! Тоді б я, й зустрівши тебе на улиці, тебе цілувала, а мене б не суджено.

² Повела б я тебе, завела б у господу до моєї неньки. Ти вчив би мене, я ж поїла б тебе запашним вином, соком із яблук моїх гранатних.

³ Ліва рука його під головою в мене, а права мене обнімає.

⁴ Ой прошу ж я вас, дочки ви Єрусалимські, не будіть і не тривожте милої моєї, доки їй любо!

⁵ Хто се, спершись на милого, йде з пустині? Ось де під яблонею розбудила я тебе: там породила тебе мати твоя, там привела на світ тебе родителька твоя.

⁶ Зложи ж мене печаттю на серце в тебе, надінь, як перстень, на руку собі; любов бо, як та смерть, кріпка; заздрість — як пекло, люта; стріли її — стріли огняні; вона — полумє страшно палаюче.

⁷ Годі вгасити любови і водам премногим, та й ріки її не заллють. Хоч би за любов давав хто всі статки свого дому, то їх би відкинено згїрдно.

⁸ Є сестра у нас мала ще, безгруда; що робити мем із нашою сестрою, як прийдуть старости до неї?

⁹ Коли б вона була муром, — ми збудовали б на ній срібні палати; коли б вона була дверми, то ми обложили б її дошками з кедрини.

¹⁰ О, я мур, і груди в мене, як башти; тим то й буду я в очах його вповні дозрілою.

11 У Баал-Гамонї мав Соломон виноградник; він передав той виноградник сторожам, а кожний мав платити за його плоди по тисячі срібних.

12 А мій виноградник таки в мене. Нехай тобі, Соломоне, будуть твої тисячі, та ще й двісті сторожам плодів його.

13 Ти, що в садах проживаєш! товариші прислухуються голосови твому; дай же й мені послухати його.

14 Біжи ж (зо мною), мій милий, мов сугак, мов олень на горах запашних!

Біблія

The Holy Bible in Ukrainian, Bob Jones University 1996

copyright © 1996 Bob Jones University

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Bob Jones University

The Ukrainian Version of the Bible. Copyright © 1996 Bob Jones University. Use of the work for profit making purposes is expressly forbidden. This work may not be copied or reproduced in any way for the purpose of profitable business ventures. Its publication has been financed on a nonprofit basis for the express purpose of propagating the gospel of the Lord Jesus Christ. Nonprofit uses of the material for the exclusive purpose of propagating the gospel of the Lord Jesus Christ are expressly permitted provided that the work is in no way modified and provided that those who use it hold strongly to the doctrines of the verbal plenary inspiration of the Bible, the deity and humanity of the virgin-born Son of God, the Lord Jesus Christ, the physical bodily resurrection of our Lord, and otherwise hold to the fundamental doctrines of the Christian faith.

2025-01-31

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 15 May 2025 from source files dated 15 May 2025

db2d1414-1c39-5590-ac84-c16ebddb82e5